



Sandra van der Maarel

---

Een ontmoeting tussen Karin Keijzer en Sandra van der Maarel over het innerlijke proces van transitie en wedergeboorte: over tumbleweed, zaden onder de dorre grond, het belang van een nieuw huis als veilig nest, houvast vinden in de Latifa meditatie, de troostvolle teksten van Parker Palmer, moeders, het gewicht en de lichtheid van leeftijd, de innerlijke diamant en de neiging om met een hele makreel te gaan slaan, omdat ook meer vuur ontwaakt. ‘Zelfliefde, dat moet er absoluut in.’

---

---

## *Alles ist austragen und dann gebären*

~ Rainer Maria Rilke

We ontmoeten elkaar op een zondagmiddag bij Karin thuis in Wageningen. Het is een normaal samenzijn, zoals we dat door de jaren van onze vriendschap heen goed kennen, met als enige uitzondering dat de opname loopt en er een kader is voor ons gesprek: wedergeboorte. Het begrip wedergeboorte staat in veel spirituele en mystieke tradities voor een nieuw begin. Het is het resultaat van een diep innerlijk proces, meestal ingegeven door een afscheid als gevolg van een ingrijpende gebeurtenis, zoals verlies of scheiding. Het afscheid betreft niet alleen het afscheid van een geliefde, huwelijk, baan of gezondheid, maar ook van je dromen, overtuigingen, hoop en angsten die je hierop hebt geprojecteerd. Werkelijk contact maken met al deze krachten, met de bedoeling deze te transformeren, is een moeilijk en pijnlijk proces dat zich afspeelt in de eigen binnenwereld, niet altijd zichtbaar voor de ogen van buiten. Het kan voelen als doodgaan en angst oproepen. Het vraagt moed om je er naartoe toe te wenden. Tegelijkertijd lijkt het vaak een eigen momentum te kennen, waarop je, onontkoombaar, wordt

gedwongen je te laten vallen. Je hebt anderen nodig om je liefdevol wakker te schudden en de weg te wijzen. Uiteindelijk leer je steeds beter om jezelf vast te houden en emotioneel volwassen te worden. Zo kom je meer en meer in contact met je eigen creatieve levensstroom. Het zijn krachten van binnenuit die naar buiten worden geperst. Er komt lichtheid en er ontstaat bodem voor een nieuw verhaal. Je wordt als het ware opnieuw geboren.

We nestelen ons aan de eettafel en praten vijf uur lang, onder het genot van heerlijk eten, over hoe we het proces van diepe transformatie en wedergeboorte de afgelopen jaren in ons beider levens zijn tegengekomen. Ik heb het grote genoegen om, voor de uitwerking van mijn laatste openingsartikel voor de Vuurvogel, alles nogmaals langs te horen komen, inclusief het gepruttel van het visje in de pan en het gerammel van pannen, borden en bestek. 'Ook al was ik alleen, er was altijd goed eten, een goed glas wijn en mooie bloemen.'



Karin Keijzer

**Karin:** 'Ik werd vanochtend wakker met flarden van gedachten: waar gaat dit thema nou ten diepste over? Wat bij me opkwam is het beeld van *tumbleweed*, in het Nederlands steppenroller of tuimelkruid, een woestijnplant, waarvan het bovengrondse deel zich losmaakt van de wortel en mee tuimelt met de wind. Het rolt als een bol over de steppe. Dat rollende is voor mij een metafoor voor het hele proces van geboorte. Het is een continu proces, een constante van leren, van je laten vallen in de diepte en van blijdschap. De droge vlakke van de steppe spreekt me aan. Het bijzondere is, dat sommige soorten zaden in zich hebben. Door het rollen laat de bol de zaden los. Vroeger dacht ik dat geboortes van die grote events in het leven zijn, bijvoorbeeld als je aanloopt tegen grote problemen. Ik zie het nu meer als een constante. Het is eigenlijk geen twee maanden hetzelfde.'

**Onze wonden op een diep niveau aangaan met de bedoeling om deze te transformeren, dat is emotioneel volwassen worden.**

**Sandra:** 'Ik ben in de afgelopen jaren ook wel echt naar beneden getuimeld. Niet in de zin van: we sterven vandaag en morgen worden we opnieuw geboren, tadah, maar wel op een steeds diepere en essentiële laag zakken en schakelen in mezelf. Het voelt alsof ik een hele grote draai heb gemaakt en stukken die zo verstrikt konden zijn in mij meer in elkaar zijn gevallen. De woede toelaten is een belangrijke katalysator geweest. Ik heb anderen nodig gehad om me tegen af te kunnen zetten en deze energie in mezelf te ervaren als een bron van kracht. >

---

Wat een proces was dat. Ik herinner me nog dat ik op een yogamat lag en we allerlei hartopeners deden en ineens dacht: 'Dankbaar? Ik ben echt razend!' In plaats van de ander te willen begrijpen heb ik de aandacht naar mezelf teruggehaald. Uiteindelijk gaat het om zelfliefde, eigen waarheid en eigenwaarde. Ik spreek me meer uit. Mijn nieuwe website, die in het voorjaar is verschenen, is hier een direct resultaat van. De ervaringen van de afgelopen jaren schijnen door in mijn werk. Ik ervaar meer creativiteit, helderheid en zin. Dat is denk ik meer dat rollende wat je beschrijft.'

**Karin:** 'Ja, ik onderschrijf wat je zegt. Ik heb meer vertrouwen gekregen in mezelf dan in mijn jongere jaren. Laatst zei mijn supervisor: "Karin, je hebt wel het volle gewicht van je leeftijd en tegelijkertijd lijk je jonger." Er is meer gerustheid, dat wat er ook zal komen, ik mezelf heb. Daardoor ervaar ik veel meer lichtheid en speelsheid, terwijl er ook nog steeds dingen kunnen gebeuren waar ik me toe moet verhouden en dat ga ik niet uit de weg. Dat heeft juist met ervaring te maken, dat je weet dat je het niet kunt veranderen, behalve dat je er toe kunt verhouden. Dit is een basislijn en tegelijkertijd kan ik ergens af en toe nog weleens in duikelen en schrikken. Het grote verschil is het snelle terugschakelen. Er is meer bewustwording.'

**Sandra:** 'De zwangerschap en geboorte van Daan zijn een belangrijke ervaring geweest waar ik de afgelopen jaren naar terug kon gaan. Het kind dat de geboorte inluidt, het

signaal dat van nature van binnenuit komt, en de oerkracht die daarop volgde, wow, wat een enorm indrukwekkende ervaring was dat. Wat een power. Ik ben de emoties die opkwamen in het proces van de afgelopen jaren als baringsweeën gaan zien. Bij haptonomie heb ik tijdens de zwangerschap geleerd om 'in de wee te duiken'. Het is inmiddels lang geleden, Daan is vorig najaar op kamers gaan wonen, maar ik kan daar zo weer bij. Juist het erin duiken heeft het lichter gemaakt. Aandacht geven en naar de pijn toe ademen zijn transformerende krachten. Ik heb een diep vertrouwen in de wijsheid van mijn lichaam en van het leven zelf. Daar heb ik me aan overgegeven.'

**We zijn zoveel meer dan de krappe jas die we hebben aangetrokken, waarin we geharnast lijken te zijn, in plaats van het oorspronkelijke waar het ruim en overvloedig is.**

**Karin:** 'Ik ben de laatste tijd ook meer verschoven naar nieuwsgierigheid. Jezelf met nieuwsgierigheid en lichtheid benaderen geeft een andere ruimte. Het tegelijkertijd wel aangaan wat je van binnen tegenkomt vraagt moed. Ik ben daar heel veel mee bezig, ook in de gesprekken met mensen. Daar zit voor mij de beweging in. Je zou ook kunnen zeggen, die steppe, het is dor, maar ik hou van de symboliek van de dorre grond, van de zaden die onder de grond liggen te

*When we explore deeply into our bodies and release the emotional, energetic, and physical contractions that block the free flowing of our life force, something incredible happens: our aliveness awakens.*

~ Womb awakening

---

wachten. In Portugal, waar ik veel ben geweest, was het zo lang droog en toen het ging regenen kwamen al die bloemetjes tussen de stenen door. Dit soort metaforen voor groei raken me. Ik heb een diep geloof dat dingen bewaard blijven. Hoe lang we ook moeten wachten. We hebben wel een omgeving nodig waar de zaden kunnen vallen. En we hebben getuigen nodig, zoals we bij Phoenix zouden zeggen.'

**Het was een onwijze sprong die we allebei kennen, van opnieuw, alleen en het huis dat zo relevant is geweest om een plek te maken.**

**Sandra:** 'Wibe is voor mij een belangrijke getuige geweest. Mijn huis, waar ik nu iets meer dan zeven jaar geleden ben gaan wonen, is ook heel belangrijk geweest. Dat raakt me merk ik, zeker nu ik op het punt sta het huis los te laten. Het is een fijne plek die me geborgenheid heeft gegeven, waardoor ik mezelf kon vasthouden en kon zakken in mezelf. Ik heb vaak in het vuur van de haard gestaard zonder dat er veel woorden waren. Alleen maar zijn en ervaren. Dan gleden er zomaar twee uur voorbij. Juist daardoor zijn voor mij nieuwe antwoorden gekomen. Niet in het opnieuw verklaren. Als dat de overhand heeft, dan raak ik verstrikt. Mijn stoel bij de haard is een ankerpunt om mezelf steeds terug te brengen naar wat nu werkelijk is. Wat is nu waar? En dat startpunt steeds aanvaarden en zien waar ik al ben.'

**Karin:** 'Dat is ook heel tantrisch. Niet verder willen zijn, niet verder willen reiken, want dan ben je er eigenlijk al weg. Dan ga je achter je verlangen aan. Het zijnsstuk dat brengt je in het hier en nu. In het ergens naar toe werken ben je al weg, dan ben je niet meer hier.'

Toen ik hier kwam wonen, stond daar in de woonkamer het Ikea-bedje. Ik heb maanden op dat bedje gelegen met kussens en een dekentje. Een soort geboorte, vanuit een eigen plek, alleen, grond onder m'n voeten krijgen. Vanuit die plek ben ik het huis gaan bewonen. Het is voor mij het grootste in mijn >



**KARIN KEIJZER (1962)** werkt sinds 2007 als coach/trainer bij Phoenix. Ze doet voor de verschillende opleidingen de instroom-, advies- en oriëntatiegesprekken. Naast coaching en supervisie geeft ze de workshop Over Luister gesproken. Thema's rond hechting, schaduw en tevoorschijn komen hebben haar bijzondere aandacht en liefde. In de gesprekken onderzoekt ze deze thema's samen met haar cliënten. Karin werkte jarenlang in de psycho-geriatrie en gaf leiding aan multidisciplinaire teams.



**SANDRA VAN DER MAAREL (1965)** werkt als zelfstandige consultant/coach vanuit haar eigen praktijk PureChange. Ze volgde bij Phoenix de 3-jarige opleiding Professionele Communicatie en verschillende vervolgoopleidingen. Sinds 2015 is ze redactielid van de Vuurvogel. Ze schreef diverse keren het openingsartikel en artikelen over leiderschap en stilte. Na deze editie van de Vuurvogel draagt ze haar rol over.

---

leven geweest. Een proces dat zoveel verder ging dan de scheiding. Ik werd gedwongen om mijzelf diep vast te pakken. Het jonge kind in mij was in paniek. Het moest gebeuren, op een bepaald niveau. Vroeger zouden ze zeggen: het kind een kontje geven. Nou, het was een rottrap, en het was nodig. Het was een diep, diep laten vallen en niet meer vast kunnen houden, dat ook niet meer willen, maar het ging ook niet meer. Ik heb daar echt op de bodem gezeten, wetende dat er ook een bodem is. Ik heb elke traan gehuild. Dat zie ik ook bij jou.'

**Sandra:** 'Ja, wetende dat het ook stopt. Rituelen zijn in het proces ook belangrijk voor me geweest. Zoals mijn reis naar een Ayurvedisch centrum in het zuiden van India, als een rituele doorgang naar mijn nieuwe huis. Twee weken iedere dag drie uur lang massages. Als een baby van top tot teen in de olie. Daarna rusten in een hangmat, starend over de zee, niks anders dan dat. *Make a nesting now* is de titel van een gedicht van David Whyte. Zo was het. Eerst een nest bouwen. Als ik terugkijk vanuit de grotere beweging van de afgelopen jaren, is van daaruit steeds meer een ander verhaal ontstaan.'

### **We hebben de verhalen nodig die we elkaar vertellen en tegelijkertijd jezelf daar ook weer uit laten vallen, want het is waar en tegelijkertijd ook niet waar.**

**Karin:** 'Het verhaal is er nu meer vanuit de diepte, van: daar ben ik geweest. Het rollen staat meer in deze tijd. Er is een constant proces van bevruchting gaande. Kan me ook raken, want ik ben geen moeder geworden. Het staat voor de zaden die de afgelopen jaren geplant zijn en tot bloei komen. Niet dat ik alwetend ben. De lichtheid van dat tumbleweed, dat is wel wat ik voel. Ondanks dat er verdrietige dingen kunnen gebeuren, ook met mensen waarvan ik hou. Er is veel meer speelsheid gekomen. En ook vuur en de drift die meer naar boven komen. Ik had m'n moeder aan te telefoon en vertelde haar: "Ik heb een hele makreel in de koelkast liggen en daar zou ik iemand wel mee in z'n nek kunnen slaan." Ik geniet dan zo van haar schaterlach en dat ze dan zegt: "Karin, je lijkt op mij."

---

*Mijn dood is geen gewone dood*

*Mijn dood is de enige dood*

*Is teruggaan naar mijn moederschoot*

*Om dan weer met jou te beginnen*

~ Liselore Gerritse

**Sandra:** 'Je verhaal doet me denken aan dat we allebei de route naar onze moeders zijn gaan lopen. Het moment van mijn verhuizing ging gepaard met beide ouders die in het ziekenhuis belandden. Die call naar huis die maar niet stopte, terwijl alles in mij schreeuwde: niet nu! Het is intens geweest en het moest. Eerst vol alle weerstand voelen en uiteindelijk een herbesluit nemen: ik doe het voor mij, vanuit de ruimte die ik voel. Het heeft te maken met zelfliefde; moeder worden van mezelf en mezelf leren vasthouden. De weg daar naartoe heeft behoorlijk geschud. Het is vaker zachter in het contact en soms schiet ik vanuit het niks weer in het oude patroon. Dat dan steeds weer aankijken en ervaren vanuit compassie voor hoe ik dit doe.'

**Karin:** 'Voluit "ja" zeggen voor hoe het was. Door de diepte in te gaan leer je er doorheen kijken. Je laat je uit dat oude beeld vallen. Het is het diepe opgeven van de goede moeder. Aanvaarden dat de dingen precies zijn zoals ze zijn zonder te willen bijschaven. Waar ik vroeger bang voor haar was, denk ik dat mensen ook bang voor mijn vuur kunnen zijn. Dat dit stuk ook nodig is, omdat het ruimte geeft in mezelf. Er is een diep gevoel van vredigheid over waar ik nu ben en hoe ik me voel. Met de mensen om me heen. Een soort geluksgevoel. Dan voel ik mezelf ook een enorme mazzelaar. Ook ons contact heb ik zeer troostend gevonden. Samen oplopen, zonder te tutten met elkaar. Troost heb ik ook gevonden in de Latifa meditatie van Claire vanden Abbeele. Maandenlang was dat mijn houvast. Dan ging ik liggen op de bank, een uur lang, met die Vlaamse stem, mijn hele lijf langs. En het zinnetje in die tijd van mijn supervisor: "Karin, je gaat niet dood. Het wordt ook weer ochtend." Dat was een hele laconieke.'

---

**In de Latifa meditatie doorloop je met je handen verschillende plekken van je lichaam die staan voor verschillende kwaliteiten: aanvaarden, verlangen, hopen, vertrouwen, loslaten/laten gaan, liefhebben en overgave.**

**Sandra:** 'Die meditatie heeft ons allebei veel houvast gegeven. Ik was er heel serieus mee bezig. Daan heeft het nooit gezien maar wel opgemerkt. Op een gegeven moment kwam ik de woonkamer in. En daar zat hij, pontificaal in het midden van de kamer, in kleermakerszit met z'n handen in een *mudra* en op z'n hoofd een heel groot oranje kussen. En daaronder een hele, hele grote smile. "Don't take life too serious, mam." Hij was een jaar of 10. Het was hilarisch.'

**Karin:** 'Ja, we moeten onszelf volstrekt serieus nemen en ook weer niet. Humor helpt me erdoorheen. Vind ik ook fijn met cliënten als het passend is. Het relativeert enorm. En dat voorbeeld van die innerlijke diamant.'

**Sandra:** 'Haha, ja, ik las alle boeken van Almaas, alle delen van de diamantreeks, driftig onderstrepd, om het proces te vatten waar ik doorheen ging. Daan liep langs de tafel waar het boek op lag, wierp er in het voorbijgaan een nonchalante blik op en zei heel hard: "Mam, als jij je nou even bezighoudt met je IN-NER-LIJ-KE DIA-MANT, dan ga ik even buiten voetballen." Deze zin maakt me nog steeds vrolijk. Er is ook een buiten dat roept. Het was nodig om mezelf te beschermen en af te schermen van de buitenwereld om me te verbinden met mezelf. Ik heb mezelf een bodem moeten geven om op te staan door mijn familieverhaal uit het verborgene te halen. Letterlijk uit de archieven en op straat. Eigenlijk ook een soort geboorte.'

De vier jaar die ik in het zuiden van Zwitserland heb gewoond, gaven me de afstand en mogelijkheid hiervoor. Ik heb me laten leiden door ingevingen die ik daar kreeg. Dan ging ik iets doen. Zo heb ik een aantal toevallige ontmoetingen gehad met mensen die stukjes van de puzzel hadden, zoals een oudere man aan wie ik op straat de weg vroeg. 'Van wie ben je er een?' vroeg hij, 'Oh, dat verhaal ken ik wel.' Van dit hele zoekproces heb ik veel geleerd. Ik heb een diep vertrouwen in iets groters, in openstaan voor synchroniciteit, en dat dit de weg wijst. Deze ervaringen neem ik mee in het werken met klanten, bij wie vaak veel voorwaartse energie zit en behoefte aan controle. Ik roep steeds vaker op om te vertragen en open te staan voor het onbekende.'

**Karin:** 'We delen ook onze liefde voor het werk van Parker Palmer, zijn liefdevolheid, rust en wijsheid, kunnen wachten en luisteren tussen de woorden door. Ik vond het diep troostend. Er is het voorbeeld in zijn boek, waarin hij schrijft over de periode waarin hij depressief was en een vriend langskomt die z'n schoenen uittrekt en alleen maar zegt: 'Vandaag voelen je voeten wat anders.' Dat hij zo moe werd van alle 'kop op'-adviezen van anderen. En dat dit hem hielp. Dat is van zo'n grote, verstilde kwaliteit.'

**Mensen hebben mijn volledige aandacht.  
Als er toestemming is, dan kan het stromen.  
Dan kan er ineens zo'n lampje aan gaan in de kelder.**

**Karin:** 'Het tuimelend steppenkruid is ook een metafoor voor waar mijn werk ten diepste over gaat: wortels, ogenschijnlijk dorre grond en zaden die liggen te wachten. Mijn werk >

*One of the hardest things we must do sometimes is to be present to another person's pain without trying to 'fix' it, to simply stand respectfully at the edge of that person's mystery and misery. ~ Parker J. Palmer*

---

*By the Fire of my Love,  
I shall birth myself again.  
By the dream-Fires of my Soul,  
I shall breathe a New Earth into Being  
Mother I pray to you, set my soul on fire.*

~ A. Bertrand

binnen Phoenix lijkt heel divers en tegelijkertijd gaat het altijd over het onderzoeken van de vraag achter datgene waar mensen in eerste instantie mee binnen komen. Dat kan heel intiem zijn. Een oriëntatiegesprek bijvoorbeeld, is vaak een zoekproces waarin het sluimerende verlangen achter de initiële vraag op kan lichten. Daar is wederzijdse openheid en nieuwsgierigheid voor nodig: wat speelt er op een diepere laag? Zo ontstaat de vervolgstap als vanzelf. Dan is er wezenlijk contact geweest en kan er zomaar een lichtje aangaan. Soms is een goed advies overigens ook: "Je moet nu even niets doen volgens mij."

**Sandra:** 'De gesprekken die je voert zijn een mooie metafoor voor de afdaling. Je daalt hiervoor immers letterlijk de trappen af, de kelder in van het pand op de Nieuwegracht.'

**Karin:** 'Het zegt ook iets over hoe ik groot ben geworden vanuit verbergen en tevoorschijn komen. Het vuur komt er steeds meer bij. Het omarmen van dit stuk van mezelf. Het vuur brandt lekker schoon, dat is ook een soort geboorte. Ik voel ook een verlangen om meer te delen in een relatie. Niet dat de ander moet leveren, maar als dat niet gebeurt, duikel

ik toch weer even in een oud overlevingsstuk. Dan trek ik me terug. Ik leer om iedere keer m'n hart zachter te maken en naar voren te stappen. Dan ben ik weer zo'n nat vogeltje op de rand van het nest en dan voel ik: naar voren stappen jij, hup. Dat vertel ik mijn cliënten ook. Zo doe ik dat. Ik word ergens zacht en vind moed om over m'n trots heen te stappen en nog meer te zeggen over wat ik voel. Zittend op de bank dacht ik nog: ik heb het door. Maar in de relatie heb ik het toch weer niet door. Dat is ook wel een soort constante. Het blijft een levend gebeuren, al verandert er steeds ook iets. Dat vind ik een mooie gedachte. Op een bepaalde manier vind ik mezelf een laatbloeier. Maar ik kom er wel. Ik ben ook vasthoudend. Ik voel in mijn leven en werk de wind onder mijn vleugels komen. Dat maakt me nieuwsgierig en verwachtingsvol... een soort geboorte. Hebben we genoeg? We hebben het wel meer over het verleden dan ik had gedacht.'

*The word completion is a truer word.  
Each experience has within it a dynamic  
of unfolding and a narrative of emergence.*

~ John O'Donohue

**Sandra:** 'Ik had nog het woord completion opgeschreven. Zo voelt het voor mij. Dat in het proces van de afgelopen jaren iets heel wezenlijks tot compleetheid is gekomen. Van daaruit is iets nieuws aan het ontstaan. En schrijven helpt me om mezelf van binnen te doorgronden, te structureren en vast te pakken. Daardoor is er eenvoud en helderheid gekomen. Ik ben dankbaar, dat de Vuurvogel daar een platform voor is geweest.' 🌪





## Het kunstwerk Tumbleweed (of Rhizome, 2009) van Haim Sokol

Het kunstwerk bestaat uit stroken met daarop letters. Haim Sokol licht toe: 'Het Hebreeuwse woord "MIDBAR", dat woestijn betekent, is afkomstig van het woord "DaVaR" dat "woord" of "conversatie" betekent. De woestijn is een ruimte die bewoond wordt door woorden, waar woorden geopenbaard worden, waar de Conversatie plaatsvindt. De "MIDBAR" is een tekst. Ik kopieer teksten vrij. Ik ga van letter naar letter, waar de regel naartoe leidt. En de letters reizen in mij als ze door mijn handen gaan. Ik ben een nomade, en ik ben de woestijn.'

Traditionele tekst is een gelinieerde vlakke, met betekenis die zich beweegt vanuit een duidelijke vaste route - van links naar rechts, of van rechts naar links, of van boven naar beneden. Ik snij door deze vlakke heen. Maar ik ruïneer de tekst niet. Ik vernietig slechts de route. Woorden verliezen hun wortels, zowel letterlijk als figuurlijk. De woorden breken zich in letters. Een letter is een zaadje, een letter is een atoom, een letter is een wortelstok. Ze botsen, wisselen uit, een tactiel contact ontstaat tussen hen. Er is een explosie. Nieuwe woorden ontstaan. Nieuwe verbindingen worden gecreëerd. En zo steeds verder tot in de oneindigheid.'

Tumbleweed is een performance sculptuur van geschilderd staal, paint-marker en tekst. Diameter: 2,5m. Het behoort tot de collectie van het National Centre of Contemporary Art in Moskou. Met dank aan de Moscow Biennale Art Foundation en Haim Sokol.

De volgende teksten zijn in het Tumbleweed gebruikt: Deleuze&Guattari "Introduction: Rhizome" from "A thousand Plateaus", F.T. Marinetti "The Futurist Manifesto", Joseph Kosuth "Art After Philosophy", Sol Lewitt "Sentences on Conceptual Art", Andrey Monastirsky "Kashirsky highway", Marcel Duchamp "THE CREATIVE ACT", YVES KLEIN, "THE CHELSEA HOTEL MANIFESTO", Tristan Tzara "Dada Manifesto", Isidore Isou "MANIFESTO OF LETTERIST POETRY", Velimir Chlebnikov "Artists of the world!", Kazimir Malevich "Suprematism. 34 drawings", "יציר ה ספר" ("Book of Creation")